

цето ѝ на бедна писарка въ лице на пролѣтна вълшебница.

И отново съ размжтена глава и безъ да може да се противопостави на пролѣтния чаръ, тя пакъ се спрѣ предъ цѣфналия люлякъ. И тамъ я настигна „пролѣтния принцъ“.

— Извинете госпожице . . . ще ми позволите ли да ви придружа?

Тинка уплашено вдигна глава и безъ да иска извика — о-охъ!

Предъ нея стоеше младъ човѣкъ, съ здравъ мургавъ цвѣтъ на лицето, съ кестеняви очи, наистина, не приказенъ принцъ, но затова пъкъ хубаво облѣченъ, едъръ и широкоплещестъ здравенакъ, истински Боримечко. Тинка пламна като макъ. Топла вълна нахлу въ гърдитъ ѝ. Трѣбваше сила да се съвземе за да отговори. И тя намѣри тая сила и . . .

— Благодаря ви, господине, нѣмамъ нужда да ме придружаватъ!

— Може би живѣете наблизо или бързате..? — каза мжжътъ, като сжщо се поизчерви. — Нищо, азъ ще ви придружа до дето искате...

— Но казахъ ви вече, благодаря, нѣмамъ нужда да ме придружаватъ... азъ... не съмъ свикнала да ме спиратъ така по улицитѣ. . .

И тя тръгна. Но здравенакътъ не я остави. Той тръгна почти редомъ съ нея и отново заприказва. Бързо, горещо, сжщо както въ нейния въожаемъ диалогъ. И тя си спомни, спомни си за своя отговоръ, за книгата за разписване, за дневника; усмихна се, но мълчеше. Мжжътъ се поколеба, тя видѣ това съ жгъла на окото си. И съжали. „Ето за тая омразна работа ще изгубя познанството съ тоя милъ Боримечко, по-хубавъ и отъ пролѣтния принцъ, защото е истински, отъ плътъ“. Но въ